

JAM

- **Tvrdi basa muziku?**
– táže se Jan Beránek
- **Letní jazzová dílna Praha '99**
- **Jazzová harmonia Matúše Jakabčice**
- **Anketa čtenářů**
- **Jazzový kvíz**
- **Rozhovor s Markem Šmausem**
- **Blindfoldtest Jaroslava Čěčrdleho**

zpravodaj České jazzové společnosti

NAKLADATELSTVÍ
CUBE CZ SRO. (ČESKÁ REPUBLIKA)
SPOLEČNĚ
S METIER SOUND AND VISION LTD.
(VELKÁ BRITÁNIE)

UVÁDÍ PRVNÍ
TŘI CD DESKY NOVÉ EDICE

PRAGUE jazz

Prodejny:

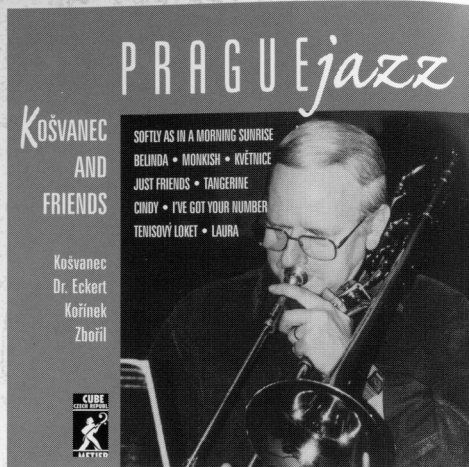
BONTON • MUSIC 42
LYNX MUSIC • ŠIROKÝ DVŮR
ATD.

Distribuce:

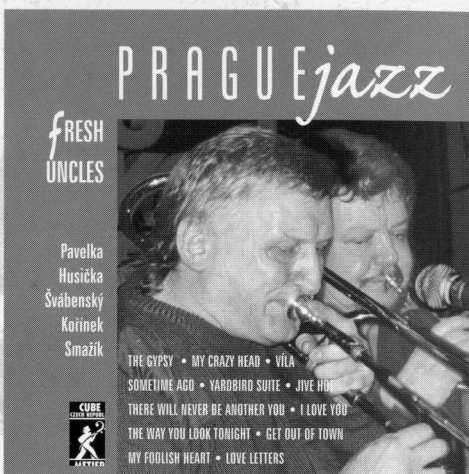
BONTON / PANTHER

Zásilková služba:

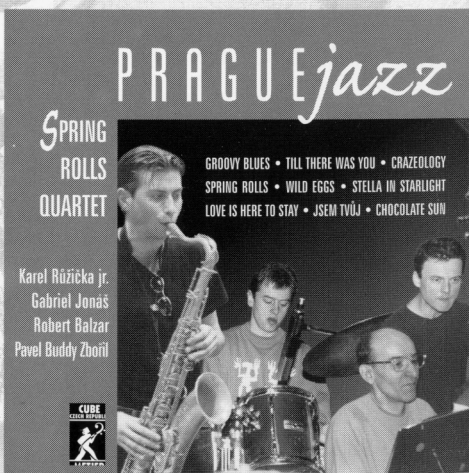
CUBE CZ SRO.
DR. MILADY HORÁKOVÉ 5 • 460 01 LIBEREC
TEL.: 048 61 11 101, 048 61 11 102
WWW.CUBE.CZ/JAZZ

"...konečně první sólovka Sváti Košvance."

"...stále svěží. Strýci po více než pětadvaceti letech."

"...jazzová nahrávka roku 1998."

OBSAH:

1. Úvodník	1
2. Tvrdí basa muziku? – Jan Beránek	2–5
3. Letní jazzová dílna 1999	5–6
4. Jazzová harmónia Matúše Jakabčice	7–11
5. Čtenářská anketa JAMu	12
6. O hraní jazzu, o psaní o jazzu, o ... – Vladimír Kouřil	14
7. Naj Ponkúv jazzový kvíz	16
8. Jazzkontakt 2000	17
9. Rozhovor Víta Fialy s Markem Šmausem	18
10. Blindfoldtest Jaroslava Čechrdleho – Petra Konrádová.	21

Úvodník

Zase další kontrabasista na titulní straně!!! Doufám, že mě, vážení čtenáři, nebudete podezírat z nějakého stranění tomuto nástroji. Ten muž na titulní straně si to umístění opravdu zaslouží. Je jím Jimmy Blanton, geniální basista, kterého když Duke Ellington slyšel hrát, okamžitě mu dal „lano“ do svého bandu. K odkazu Jimmyho Blantona se hlásili takoví hráči jako Oscar Pettiford nebo Ray Brown. A to už je co říct, zvláště když uvážíme, že zemřel v pouhých 21 letech!! Ale o tom všem se dočtete v článku Jana Beránka. Já bych jen rád poděkoval panu Zbyňkovi Kolářovi, který nám laskavě zapůjčil tyto fotografie ze svého obsáhlého archivu.

Obsah JAMu, kterého se týkala minulá anketní otázka, vám, zdá se, není lhostejný. Děkujeme za vaše kritické i povzbudivé názory – obojí potřebujeme jako sůl. Toto téma zasluhuje pozornost, a proto bychom u něj rádi do příštího JAMu ještě zůstali.

Především se však chci omluvit za průtah vydání čtyřky, díky kterému byly některé inzerované akce již neaktuální. Pokud se týká programů jazzových pořadů v rozhlasu a televizi, tak přestože jich rozhodně není nadbytek, je díky tříměsíční periodě JAMu dost nesnadné nějak systematicky mapovat tuto oblast. To se pochopitelně týká i programů jazzklubů s denním provozem. Jiná situace je v případě samostatných koncertů a festivalů. Chceme do budoucna navázat spolupráci se Slovenskou jazzovou společností a rádi bychom inzerovali i akce, konané na Slovensku. Další z vašich připomínek se týkala absence recenzí na vydávané desky. Rádi bychom uveřejňovali novinky jazzových nahrávek české i zahraniční scény a formou inzerce se tak již částečně děje. Tento druh informací je dle mého názoru velice potřebný, nicméně pro recenze se nám zatím ještě nepodařilo najít uspokojivou a objektivní formu.

Na závěr úvodu (nebo na úvod závěru...?) ještě jednou děkuji za vaše náměty a s jakoukoli další připomínkou neváhejte a napište nám. Díky a zachovejte nám přízeň.

TVRDÍ BASA MUZIKU?

Některá slova nebo rčení ztrácejí časem svůj původní význam. Chcete příklady? Co byste si jako hudební laici představili pod pojmem vibrafon? Nástroj, který přímo oplývá vibrátem? Chyba lávky! Když byl roku 1924 stvořen, chvěl se jeho tón komicky rychle, takže tehdejší nahrávky jsou tímto jevem až protivně, v lepším případě vlezlé. Hráči postupně měnili frekvenci otáčení víček v ozvučných trubicích směrem dolů, takže Milt Jackson zněl po válce už docela přijatelně. Po roce 1960 však mladá generace vibrafonistů přestala motorek zapinat a tento zvukový ideál platí dodnes. Nástroj by tedy od té doby měl nést spíš název metalofon (analogicky ke xylofonu, jehož „kameny“ jsou ze dřeva – pak by se ale mohl zase plést s dětským instrumentem z Orffova Schulwerku). Nestalo se tak dodnes a vibrafonisté tedy slibují něco, co nemohou splnit. Je to jako kdyby bubeníci hráli bez bubnů.

Podobným příkladem mohou již nějakých 60 let sloužit basisté. Říká se, že basa tvrdí muziku a ti historičtí hráči tak skutečně na svůj nástroj činili. Imitovali tehdy historicky starší brass bass (sousaphon, tubu) a v každém taktu drhli důkladnou první a třetí dobu, pochopitelně smyčcem. Jenže kdo tohle ještě dnes ví nebo dokonce poslouchá? Koho to zajímá? Spíš sběratele starých šelaků než muzikanty. Nechci tady kázat o tom, že mladý adept jazzového kontrabasu by měl povinně studovat ty archaické způsoby hry, nechce-li ovšem hrát s Pavlem Klikarem. Měl by však mít základní povědomí o dávných hrdinech svého nástroje, kteří byli ve své době stejně progresivní jako chtějí být na současné scéně dnešní hráči. Souhlasím, že je krásné obdivovat nebo přímo kopírovat Rona Cartera, Stana Clarka nebo Johna Patitucciho, abych jmenoval alespoň pár idolů posledních

dekád. Jenže ti se tu neobjevili jako Marfané bez předchozího varování. A hlavně ti už dávno muziku netvrdí, spíš se vznášejí na jejich křídlech a starost o důkladný rytmus přenechávají rádi bubeníkům.

Projděme si tedy dějiny jednoho důležitého nástroje, byť o něm mnozí soudí jinak. Je kontrabas v kapele důležitý, když jej málokdy slyšíme sólově, pokud jej vůbec slyšíme? Tak se ptají ekonomicky myslící majitelé klubů, jak vtipně píše Leonard Feather. Samozřejmě je velmi důležitý! Je to právě on, kdo soustavně vede spodní linku, stejně významnou jako je melodie tam nahoře. Hra na něj vyžaduje důvěrnou znalost harmonické kostry, kterou basista přísně dodržuje a bezpečně tak kotví zbytek souboru. Už dávno nehraje jen základní tóny a kvinty, jak bývalo zvykem v éře two beat (populárně řečeno bum-čvach-bum-čvach). Svou vynalézavostí ve vedení basové linky dokáže silně inspirovat hlavně improvizující sólisty a je-li skutečně dobrý, člověk se někdy zaposlouchá spíš do jeho hlubokého hlasu, protože ten vyžaduje neustálou invenci, od začátku do konce skladby. Vlastně celý večer. A naopak, i málo slyšitelná špatná basa dokáže úplně zrušit pěkný celkový zážitek.

Věnujme proto pozornost tomuto veledůležitému nástroji. Víme jistě všichni, jak nesnadné až nemožné je chtít zjednodušit málem stoletou kapitolu do jednoho článku. Nelze tu probírat všechny hráče stejně obšírně, slušnost však velí alespoň je tu jmenovat. Stanovme si tedy hrubou kostru, kterou bych zůžil na tři hrdiny: prvního prehistorického pionýra čtyř hlubokých strun a pak dva absolutní vrcholy celé historie. Jmenovitě to trojhvězdi vypadá takto: Bill Johnson, Jimmy Blanton a Scott LaFaro.

Přenesme se tedy na chvíli na samotný počátek století právě končícího. Nahléd-

neme-li do análů a pustíme si k tomu příslušné nahrávky, zjistíme, že první kontrabasisté hrávali nejdříve jen smyčcem. Často měli povinnost dle potřeby střídát string bass a brass bass a vycházeli tedy ze zažitého ideálu dechového nástroje. (Trochu teď předběhnu dějiny a zmíním se tu o kuriózní epizodě krátce před rokem 1930: tehdy přišla do módy náhražka basové linie nástrojem zvaným jug, zasluhujícím si speciální pojednání). Pak se ale rozšířil způsob pizzicato, jehož vznik je a zůstane navždy zahalen tajemstvím. Zatímco někteří pamětníci z něj nedělají vědu a prohlašují, že „to přišlo někdy na přelomu století“, Eubie Blake (jeden z mála jazzmanů, který se dožil stovky!) uváděl, že za drnkání mohou „ti hoši ze San Francisca“. Půvabná a stále tradovaná je ovšem historka o tom, jak Bill Johnson, vedoucí Original Creole Bandu, jednou zapomněl doma smyčec a aby kapele nezkažil kšeft a sobě pověst, celý večer odbrnkal. Nechtěl bych vidět ty puchýře! I když jde jen o anekdotu, která se pěkně poslouchá, William Manuel „Bill“ Johnson (10. 8. 1872 - 3. 12. 1972) je nejen již druhým důkazem (chronologicky ovšem prvním: Eubie Blake žil až v letech 1883 - 1983), že jazzem lze dosáhnout dlouhověkosti, ale především hráčem, který skutečně vynalézavě střídal hru arco a pizzicato (smyčcem a drnkáním prsty), měl obrovský rytmický tah a ve volnějších tempech snad jako vůbec první používal kromě povinných čtvrtvých not i trioly nebo synkopy. Začínal v patnácti jako kytarista, v roce 1900 byl již vyhledávaným

Junior Raglin, Ben Webster, Jimmy Hamilton

kontrabasistou v New Orleansu, ovládal pochopitelně i tubu a hrál s mnoha významnými pionýry raného jazzu. Například jako banjista s Kingem Oliverem (1923), ve vlastní kapele Original Creole Orchestra (měla i jiné názvy, tento se mi líbí), cestující od roku 1911 po západním pobřeží USA, měl dalšího skvělého trumpetistu Freddieho Kepparda a jako jeho reprezentativní nahrávky bývají uváděny desky se známým neworleánským klarinetistou Johnnym Doddsem (1928-9). V téže době doprovázel jako příkladně všestranný hudebník i legendárního bluesmana Hudsona Whittakera, známějšího pod pseudonymem Tampa Red.

Jiným příkladem na svou dobu vynalézavého způsobu hry na kontrabas je John Lindsay (1894 - 1950). Tento neworleánský rodák hrál s mnoha znamenitými jazzmany a přímo jako vzorník stylů může sloužit nahrávka jediné skladby Black Bottom Stomp. Lindsay ji uskutečnil 15. září 1926 jako člen kapely Red Hot Peppers, v jejímž čele stál „vynálezce jazzu“ Jelly-Roll Morton. Sice zde pouze doprovází, ale jak! Střídá two beat, stop times (v aranžované

části) a walking bass, když cítí potřebu „šlapavých“ čtyř dob do taktu. Velmi poučné.

Stejně důležitým vynálezcem nové hudby jako Morton byl bezesporu i Duke Ellington. V jeho orchestru se udály mnohé inovace, rozšiřující obzory prvních generací jazzmanů. Pokud jde o linii, kterou sledujeme, upoutá nás hned jeho první basista Wellman Braud (1891 - 1966). Hrál u Ellingtona v letech 1927-35 a už kolem roku 1930 činil první pokusy s primitivním elektrickým zesílením svého nástroje (doporučený poslech: Hot and Bothered). Se jménem nejpopulárnějšího jazzmana všech dob, Louise Armstronga, je zase spojován kontrabasista Pops Foster (1892 - 1969), který proslul mimo jiné dalším zajímavým řešením, jak učinit nástroj slyšitelnějším: nechal si vyrobit korpus z aluminia (kterému, jak víme od Járy Cimrmana, patří budoucnost). Hlavně ale převzal od Lindsaye techniku zvanou slap bass, kdy je struna napínána směrem od hmatníku, aby pak o něj mlaskavým zvukem udeřila. Na některých nahrávkách je tohoto efektu až příliš. Jako příklad se uvádí nahrávka skladby Swing That Music s Armstrongem z roku 1936.

Po roce 1930 se kontrabasisté pouštěli do prvních nespolehlivých pokusů o sóla. Například mezi ranými nahrávkami orchestru Gena Krupy z listopadu 1935 najdeme i výtisk jeho basisty Israela Crosbyho (1919 - 1962), Blues of Israel. Dalším výrazným činem, upozorňujícím na nové možnosti kontrabasu, se stala deska dvou členů Bob Cats - kapely zpěváka Boba Crosbyho, totiž hvězdicího basisty Boba Haggarta (1914 - 1998), na jehož struny vyluzoval překvapivé zvuky svými paličkami bubeník Ray Bauduc v nesmírně oblíbené skladbě The Big Noise from Winnetka. Bodejť by to nebyl rachot, když na jeden nástroj hrají dva! Zde už ale převažuje komediální charakter nad opravdovostí přístupu dříve jmenovaných. Nicméně skutečná revoluce v úloze kontrabasu byla v té době (1938) již na spadnutí.

Její předehrou byl roku 1937 vznik kapely Onyx Club Boys, v jejímž čele nestál trumpetista nebo klavírista, jak bývalo zvykem, ale basista. John Kirby (1908 - 1952) začal jako trombonista, po přechodu na kontrabas ještě musel umět střídat tubu (u Fletchera Hendersona a Chicka Webba, 1930-36), avšak jeho trio (později sexteto) už bylo oběma nohama ve vrcholném swingu a Kirbyho walking bass byl prostě dokonalý.

Muž, který všechny basisty přebasoval naprosto odlišnou koncepcí, založenou na neslychaně zvládnuté technice, přišel v říjnu 1939 do orchestru Duka Ellingtona. Už po měsíci angažmá vytvořil s kapelníkem první nahrávky v duu, které se na příštích 20 let staly neprekoneatelnými ukázkami moderního komorního jazzu pro klavír a kontrabas. Jimmy Blanton (1918 - 1942) se stal opravdovým idolem a vzorem další generaci, bohužel však sdílel osud jiných géníů. Jako podle zlého scénáře se ve stejnou dobu odvíjela kratičká vrcholná kariéra dvou největších inovátorů strunných nástrojů. Jako meteor vyletěl spolu s Blantonem i kytarista Charlie Christian (ten zase nebyvale obohatil orchestr „krále swingu“ Bennyho Goodmana) a oba po pouhých třech letech podleli tuberkuloze. Tak jako Johnson překračoval hranice neworleánské tradice, Blanton i Christian se nespokojili se swingem (byť perfektním a po boku těch nejlepších) a pilně se účastnili nočních jam sessions v pověstném newyorském klubu

Jimmy Blanton

Minton's Playhouse. Pro nastupující generaci svých nástrojových kolegů tak spolu s dalšími odvážnými boppersy položili základy moderního jazzu, které trvají dodnes. K poučnému poslechu Blantonova umění patří tedy především duo s Ellingtonem: Blues s hojným použitím triol, hezky tečkované Plucked Again (1939), odvazové a mile řápkavé Pitter Panther Patter, smyčcem hraná věčná balada Body and Soul, Dukův velký hit Sophisticated Lady, kde opět přednáší melodii smyčcem a Mr. J. B. Blues (čipak je to asi monogram?), kde opět střídá oba způsoby, arco i pizzicato (1940). Vše vydáno nověji i s alternativními záběry. S celým bandem pak třeba Jack the Bear, Ko-ko nebo Concerto for Cootie. Také Blanton prokládal svoji basovou doprovodnou linku hrou smyčcem a poprvé zde slyšíme improvizace, vytvářené po vzoru dechových nástrojů,

tedy navýsost melodické, hrané bez technických omezení.

Nádhernou reminiscenci na duo Ellington-Blanton je luxusně vydané LP album na posledním labelu Normana Granze - Pablo Records: This One's for Blanton. S nebyvalou láskou a pokorou je v prosinci 1972 natočili Ray Brown (bude o něm brzy řeč) a dávný Blantonův šéf Duke Ellington, který přispěl i čtyřdílnou Fragmented Suite for Piano and Bass.

Po Blantonově odchodu se objevil jeho logický pokračovatel, hrající pak v letech 1945-48 též u Duka Ellingtona - Oscar Pettiford (1922 - 1960). Jako první dotáhl Blantonem počatou novou úlohu kontrabasů v bopu po boku Dizzyho Gillespieho k naprosté dokonalosti, později se stal vedoucím vlastního big bandu.

*Jan Beránek
(POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ)*

LETNÍ JAZZOVÁ DÍLNA PRAHA 1999

S příchodem prázdnin se takřka všechny školy vyprázdňují, ztichnou a na dva měsíce uloží k zaslouženému spánku. Jednou z výjimek potvrzujících pravidlo je však Základní umělecká škola v Praze 4 - Kunraticích neutichající ani v čase letních radovánek. Mezi její prázdninové hosty patřil i 2. ročník Letní jazzové dílny pořádané Českou jazzovou společností, který se letos konal od 10. do 17. července.

V netypicky řešené budově prosáklé tvořivou atmosférou a vyzdobené nádhernými výtvarnými díly (snad jedinou chybičkou na kráse je časově náročnější dostupnost z centra města) pilně pracovalo na 70 účastníků dílny. Pod vedením zkušených lektorů z České republiky, Slovenska a Polska od neděle do následující soboty pronikali do světa jazzové teorie a praxe. Trumpetistům se věnoval František Tomšiček, trombonistům Svatopluk Košvanec, flétnistům (resp. flétnistkám) Jiří Hála. O saxofonisty se dělili František Kop s Piotrem Baronem, o kontrabasisty Robert Balzar s Jaromírem Honzákem. Bubeníky vedli Martin Šulc a Pavel Bady Zbořil, kytaristy Matuš Jakabčic a Peter Binder. O pianisty pečovali Kuba Stankiewicz s Gabrielem Jonášem, kterého v prvních dnech zastoupil Jan Knop, pěvecké třídě se za doprovodu kytaristy Josefa Štěpánka věnovala Inga Lewandovská.

Dopolední výuka se odehrávala v jednotlivých třídách, po obědě se šli pokročilejší účastníci v ansámblech, kde nacvičovali program na závěrečné vystoupení. Po večer náležel teoretickým seminářům, jež zaznamenaly u frekventantů značný ohlas a byly hojně navštěvovány, po večeri zkoušel bigband vedený Matušem Jakabčicem a posléze ještě „nezmaři“ jamovali. Středeční večer strávila většina osazenstva v Lucerna Music Baru na koncertě kapely Steps Ahead, který mohli účastníci dílny absolvovat díky pochopení pořádatelky agentury AghaRTA JAZZ CENTRUM se slevou na vstupném.

Výsledky několikadenní intenzivní práce byly ve čtvrtek večer představeny nejprve „nanečisto“ v koncertním sále ZUŠ, kam se přišlo podívat i pár obyvatel přilehlého sídliště, a posléze se vši parádou v pátek 16. července v Jazz Clubu Železná. Vzhledem k tomu, že je v tomto kulturním zařízení dovoleno provozovat hudbu pouze do půlnoci (pro klidný spánek obyvatel domu), časový skluz získaný na začátku koncertu lehce znervózoval ansámblы, které se na své vystoupení teprve chystaly. Nakonec ale všechno dobře dopadlo a bigband vydal poslední tóny jen pár minut po dvanácté. Spokojené tváře lektorů naznačovaly, že byli výkony svých svěřenců potěšeni, mnozí prohlašovali, že v Železné hrály všechny ansámblы nejlépe z celého týdne.

Své dojmy z dílny dávali v průběhu týdne najevo i studenti, kteří v případě instrumentalistů byli s výukou v zásadě spokojeni, v případě zpěváků se objevily kritické hlasy.

Celkově se však 2. ročník pražské jazzové dílny velmi vydařil a řada velmi talentovaných mladých hudebníků je příslibem světlé budoucnosti domácí jazzové scény.

*Mgr. Lenka Mráčková
předseda Jazz Clubu Louny
účastník pěvecké třídy LJD '99*

Lenka Mráčková významnou měrou přispěla ke zdárnému průběhu závěrečného koncertu absolventů LJD '99 v Jazz Clubu v Železné, kde se jí podařilo zkoordinovat vystoupení okolo 80ti muzikantů včetně svého vlastního. Patří jí za to poděkování organizátorů dílny. (pozn. redakce)

PODĚKOVÁNÍ

Vzhledem ke zkušenostem z předchozího roku a díky přípravě proběhla celá akce bez větších problémů a studenti i lektori se mohli plně soustředit na svoji práci.

CHTĚLI BYCHOM VELICE PODĚKOVAT:

- Ministerstvu kultury ČR za finanční podporu
- Obvodnímu úřadu Prahy 11 za finanční podporu
- Nadaci Open Society Fund Praha a jeho pracovníci p. Martě Smolíkové za financování cestovního, ubytování a diet pro zahraniční lektory a studenty
- Základní umělecké škole v Praze 11 a jejimu řediteli p. Františku Hlucháňovi za propůjčení prostor pro výuku a spolupráci na celé akci.
- Všem lektorům a studentům za poctivý přístup k výuce.

*Za výbor ČJS
František Kop*

P.S. *V tomto roce jsme se museli obejít bez finanční podpory Magistrátu hl. m. Prahy, který zamítl naši žádost o grant. Tato skutečnost nás poněkud zaskočila, protože akci považujeme za prospěšnou pro naše hlavní město, což se ukázalo už v průběhu prvního ročníku. Nesporným faktem je také vzrůstající zájem studentů. Vzhledem k podstatně nižšímu rozpočtu jsme však nemohli důstojně odměnit práci našich i zahraničních lektorů a současně kurzy dostatečně zviditelnit a přiblížit obyvatelům Prahy.*

JAZZOVÁ HARMÓNIA MATÚŠE JAKABČICE

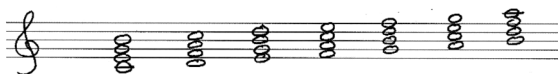
Je ťažké písať o harmónii a nebyť pritom tak trochu školomet. Hudba je viac, ako odpovede na otázku typu: „Akú stupnicu hrá XY na tom a tom mieste?“. Napriek tomu je praktické vedieť odpovede. Je to niečo ako náš hardware; jako jeden zo základných stavebných prvkov, z ktorých sa skladá naša hudba. Navyše by sme mali odpovede takpovediac sypať z rukáva – keď sme na pódiu, nie je čas zbytočne rozmýšľať.

Predstavte si dámu, ktorá žije bohatým spoločenským životom. Musí: 1) vedieť, čo si treba na akú príležitosť obliecť; 2) mať veľký šatník; 3) v ňom aký-taký poriadok. Potom musí mať už iba vkus – alebo ak chcete estetické čítanie. My sme v podobnej situácii. Budeme sa učiť, čo si kde obliecť, budeme postupne rozširovať náš šatník a aby sme v ňom mali poriadok zavedieme určitý systém našich vedomostí. Potom už bude rozhodovať náš vkus (a talent). (Tak ma ešte napadá, že Charlie Parker cvičil 16 hodín denne.)

Takže začneme takmer od začiatku. Predpokladám vašu znalosť durových a molových stupnic, intervalov, kvintakordov a ich obratov.

☛ Doškálné septakordy v dur

Zoberme si sympatickú stupnicu Cdur a postavme na každom stupni septakord:

Jako vidíme, v durovej stupnici (tónine) sa vyskytujú štyri druhy septakordov:

1) maj⁷ (durový s veľkou septimou) Cmaj⁷ Fmaj⁷
(ozn. tiež Δ, j⁷)

2) -7 (molový s malou septimou) D-7 E-7 A-7
(ozn. tiež mi⁷, m⁷)

3) 7 (dominantný) G7

4) -7^{bb} (zmenšený s malou septimou) B-7^{bb}
(ozn. tiež ♭4)

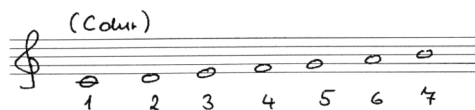
Takže máme:

Cmaj⁷ D-7 E-7 Fmaj⁷ G7 A-7 B-7^{bb}

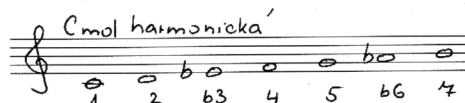
I maj⁷ II-7 III-7 IV maj⁷ V 7 VI-7 VII-7^{bb}

kde rímske číslice (ktoré budeme vo všeobecnosti používať pre akordy) nám vyjadrujú stupeň, na ktorom je akord postavený. Na tomto mieste dve poznámky:

1. Používame aj arabské číslice - tie sa vzťahujú na tóny, napr.:

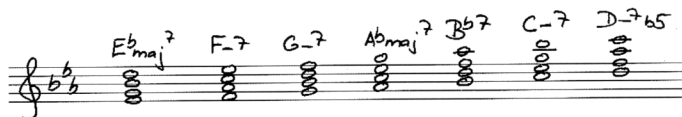
Aj rimske aj arabské číslice vždy vychádzajú z durovej stupnice, čiže napr.:

Ale vráťme sa k doškálnym septakordom: Je jasné, že v každej durovej stupnici to vyzerá nasledovne:

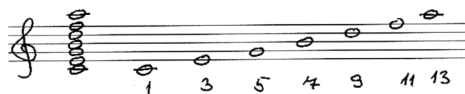
I maj7 II-7 III-7 IV maj7 V7 VI-7 VII-7b5

Netreba snád zdôrazňovať, že je nevyhnutelné poobzerať sa aj po iných (durových) stupniciach a nedržať sa len C-dur. My si predvedieme, jako to je v Ebdur:

☛ Tenzie

Každý septakord sa skladá z primy, tercie, kvinty a septimy. Tieto tóny budeme nazývať akordické tóny. Skúsme navrhovať ďalšie tercie na septakordy až pokiaľ sa dá (pokiaľ sa nezopakuje základný tón):

Tieto ďalšie tóny tvoria so základným tónom intervaly väčšie ako oktáva - sú to zložené intervaly (nóna - 9; undecima - 11; terdecima - 13). Pretože vytvárajú určité napätie vo vzťahu k akordickým tónom, budeme ich volať tenzie.

Takže: 1, 3, 5, 7, sú akordické tóny; 9, 11, 13 nám tvoria bázu pre možné tenzie. V praxi sa však niektoré tenzie nepoužívajú, pretože neznenú dobre - sú to väčšinou tie, ktoré tvoria s nejakým akordickým tónom interval malej nóny (b9), pretože b9 je veľmi disonantný interval, ktorý vo väčšine prípadov naše ucho vníma ako dosť neprijemný.

Takže pre tonálnu jazzovú harmoniu bude platiť:

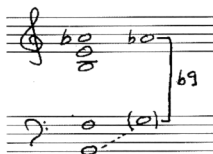
Pravidlo:

Používame tenzie, ktoré tvoria s niektorým z akordických tónov interval veľkej nóny (9). Samozrejme, zo všetkého existujú aj výnimky. Niektoré si povieme už teraz, hoci sa k nim dostaneme (dúfam) až v nasledujúcich kapitolách.

Výnimka 1:

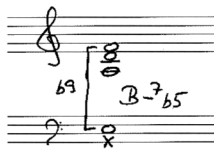
b9 prípustná u dominantných septakordov s malou nónou, kde tenzia b9 vytvára interval malej nóny so základným tónom.

(Pravidlá platia aj pre intervaly oktáva + b9, resp. 2 oktávy + b9 atď.)

Na tomto mieste je vhodné poznamenať, že intervalu b9 sa vyhýbame (okrem výnimiek) nielen ako tenzii, ale aj ako intervalu vo vnútri voicingov pri aranžovaní, resp. pri hraní na harmonický nástroj. Toto je dobrý príklad, ako harmónia, aranžovanie, voicings, improvizácia spolu súvisia – je to všetko jeden jazz. Niektoré ďalšie výnimky:

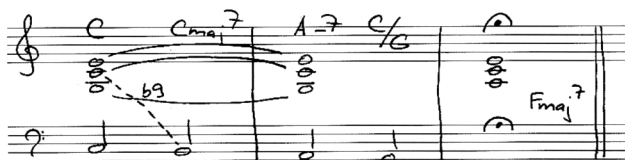
Výnimka 2:

U akordov -7b5 ; v niektorých voicingov sa môže tenzia 11 ocitnúť o malú nónu pod akordickým tónom b5

Výnimka 3:

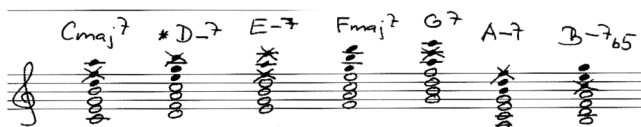
U akordov maj7 a -maj7 sa niekedy používajú obraty, kde v base je septima akordu. Veľmi časté sú postupy, kde bas postupuje zo základného tónu cez septimu ďalej na b7 alebo 6.

Pozrime sa teraz , ako vyzerajú tenzie pre všetky doškálné akordy. Pre názornosť budem písať akordické tóny prázdne a tenzie plné:

Uplatnime pravidlo o používaní tenzií + výnimku 4 *, dostaneme:

Výnimka 4:

U akordu II-7 nebudeme používať tenziu 13 (pripomínam, že sa bavíme stále o tonálnej harmónii). Výnimka 4, tak ako ostatné všetky pravidlá a výnimky, vychádza z praxe. Jedno z možných odôvodnení by mohlo byť, že tenzia 13 tvorí s akordickým tónom interval tritónu. Tento interval je charakteristický pre dominantné akordy, resp. pre akordy s dominantnou funkciou a ako vieme, resp. povieme si neskôr, akord II-7 má subdominantnú funkciu.

Ako vidíme, v durovej tónine majú doškálne akordy tieto tenzie:

akord:	I maj ⁷	II ⁷	III ⁷	IV maj ⁷	V ⁷ VI ⁷	VII ⁷ b5
tenzia:	9,13	9,11	11	9,#11,13	9,13	9,11 11,b13

Tieto poznatky môžeme využiť pri voicingov, resp. pri doprovide ale aj pri melodii, resp. improvizácii (napr. na akom tóne ukončiť frázu?). (Typický príklad: skúste na akord Cmaj ukončiť nejakú frázu na tóne f - no treba to urobiť tak trochu nasilu - pozor nerobte to moc často, mohli by ste si ublížiť!!!)

Znovu opakujem potrebu zaoberať sa aj inými stupnicami ako Cdur. Poznám minimálne 2 durové pesničky, ktoré sa väčšinou hrávajú v inej tónine ako C.

My si nakreslíme tóninu Adur:

Handwritten musical notation on a treble clef staff showing chord voicings for the following chords: Amaj⁷, B⁻⁷, C^{#-7}, Dmaj⁷, E⁷, F^{#-7}, and G^{#-7}b5. Each chord is represented by a set of notes on the staff with stems pointing downwards.

Aj keď sa tu nebudeme špeciálne zaoberať voicingami alebo aranžovaním, aspoň na chvíľu sa zastavím pri využití tenzií v tomto smere. Znamená to, že pokiaľ to melódia dovolí, môžeme príпустné tenzie využiť vo voicingoch, pričom môžeme niektoré akordické tóny vynechať (najčastejšie 5 a 1).

Príklady voicingov na Bbmaj7 v tónine Bbdur:

Handwritten musical notation on a grand staff (treble and bass clefs) showing chord voicings for Bbmaj⁷ in Bbdur. The notes are written on both staves, with stems pointing downwards.

☛ Módy durovej stupnice

Keď sa pozrieme na doškálne akordy so všetkými tenziami, vidíme, že každý akord obsahuje 7 tónov - teda ak tieto zaradíme podľa tónovej výšky, dostaneme nejakú stupnicu. Teda:

C jónská, D dórská,... B lokrická sú tzv. módy durovej stupnice. Módy sú obdovou doškálnych akordov - je to len iný pohľad na tú istú vec. Keď zoberiete ceruzku a premiestnite ju z vertikálnej polohy do horizontálnej, stále je to tá istá ceruzka, aj keď niekto by mohol niečo proti tomu namietaf. Keďže všetko je relatívne, poviem aspoň, že medzi doškálnymi akordami a modmi je jednoznačný vzťah a teda: Doškálne (diatonické) akordy používajú módy (diatonické stupnice?).

Mohli by sme možno zaviesť termín „doškálne stupnice“, čo by bola dobrá blbosť, nakoľko škála je vlastne stupnica.

Toto je durova' stupnica, ktora' se tiež vola' jónska

Cmaj7
I maj7 → jónska
1 2 3 4(4) 5 6(6) 7

D-7
II-7 → dórska
1 2 3 4(4) 5 6(6) b7

E-7 E frygická' **Fmaj7**
III-7 → frygická' IV maj7 → jónska
1 2 3 4(4) 5 6(6) b7 1 2 3 #4 5 6 7

G7 G mixolydická' **A-7** A aiolská'
V7 → mixolydická' VI-7 → aiolská'
1 2 3 4(4) 5 6(6) b7 1 2 3 4 5 6(6) b7

B-7b9 B lokriká'
VII-7b9 → lokriká'
1 2 3 4(4) 5 6(6) b7

You dig?

No pre dnešok to asi stačí, na záver si nakreslíme „doškálne stupnice“ v Dbdur (tentoraz bez predznamenania):

D ion. **Eb dor.**

F mix. **Gb lyd.**

Ab mixo **Bb aiol.**

C lokr.

ANKETA ČTENÁŘŮ JAMU

A zde máte slovo vy, milí čtenáři. Na anketní otázku „**Co vám v JAMu chybí a co přebývá?**“ jsme dostali mnoho inspirativních odpovědí, ze kterých na tomto místě citujeme. Toto téma je pro naši další redakční práci velmi prospěšné, a proto, jak už bylo zmíněno v úvodníku, rádi bychom u něj do příštího čísla ještě zůstali. Pište nám - pomáháte nám tím najít optimální tvar a formu časopisu.

Co vám tedy v JAMu chybí a co přebývá:

...Jelikož jsem velmi vděčen za váš počín ohledně vydávání nového jazzového zpravodaje, rád poskytnu svůj názor na to, co mně v JAMu chybí a co přebývá. ...V každém případě bych chtěl upozornit na jazzové dění na k nám blízkém Slovensku. Domnívám se, že v hudbě a obzvláště jazzové by nemělo být žádného dělení, protože jsme velmi malá země, měli bychom spíše naši jazzovou scénu sblížovat... .

Další věci, která mne potěšila, je rubrika na co hrají různí hudebníci, bohužel v posledním JAMu tato již chyběla. Zajímá mne to a vím, že i mnoho mých známých - jakou hubičku používal J. Coltrane nebo jakých efektů užívá Pat Metheny atd. Taktéž jsou velmi zajímavé rozhovory, těším se na blindfoldtest, tipy k poslechu a chtěl bych požádat, abyste pokračovali v radách o jazzové improvizaci. Jelikož situace na základních hudebních školách, ale i na konzervatořích až na výjimky, je tragická a ne jenom pokud se jazzové improvizace týče. Proto je každá informace pro nás v jazzem opuštěném kraji (nebo spíše místě) cenná!

Nakonec s něčím, co uvádí Michal Filek, musím souhlasit, a to, že uvádíte málo informací o koncertech, festivalech a taktéž recenze ať už koncertů nebo desek chybí. V naší TV se objevuje jazz, ovšem dosti v pozdních hodinách, ale i tomuto by stálo za to věnovat pozornost (doporučení, recenze) a taktéž rozhlas, u nás pouze ČR 3 (Vltava), by si zasloužil více vaší pozornosti. To jsou alespoň některé věci, „které se mi honí hlavou“, ale jak je již vidět, převažuje to lepší, za což bych chtěl znovu poděkovat a popřát vám hodně další síly a to jakékoliv...

Jiří Nedavaška, Valašské Klobouky

...Rád bych se připojil k diskusi na téma obsahu JAMu. Nedá se říci, že by mi v něm něco vyloženě vadilo či přebývalo (snad jenom reklamy na již proběhlé koncerty), ale dosti věcí mi tu chybí. Alespoň stručné přehledy disků, které naše firmy vydávají (třeba jenom českých kapel), názory muzikantů na ně. Zprávy a informace o činnosti české jazzové scény. Pokud by to bylo možné, alespoň krátké profily nových zahraničních muzikantů či informace o hvězdách světového jazzu.

Je mi jasné, že JAM těžko kdy bude mít formu třeba německého Jazz Podia, ale

pokud by se podařilo JAM alespoň o některé tyto věci rozšířit, určitě by to bylo pro dobro věci.

Přeji pevné nervy a mnoho štěstí při vydávání dalších čísel JAMu.

S pozdravem MUDr. Jaroslav Johanides, Seč

...Účelem mého dopisu je v první řadě zdůraznit pocit zadosťučinění, že po JAZZU, kdysi vydávaném Jazzovou sekci a AKCENTU je zde opět důstojné nástupné periodikum mající naši jazzové obci co nabídnout z hudební oblasti, která nám celoživotně učarovala. A samozřejmě výzvu: dík a „jen tak dál“.

Někteří čtenáři sice namítají absenci aktualit, nicméně vzhledem k čtvrtletní periodicitě publikace lze těmto požadavkům zcela pochopitelně stěží vyhovět. I tak je JAM perfektní. Naši jazzofilové mohli donedávna čerpat zdroj zajímavostí pouze ze Zpravodaje slánského jazzklubu, jehož jsem mimochodem též dlouhodobě korespondentem a který se pozvolna blíží ke stému vydání, avšak další „přírůstek“ k naší jazzové publicistice lze jen nadšeně přivítat. JAM jak vzhledem, tak obsahem - venkonce i formátem - splňuje všechna kritéria náročného čtenáře.

Samozřejmě lze vždy image periodik tohoto typu vylepšovat takřkajíc „za pochodu“ a v tomto směru přeji redakčnímu kolektivu gejzír inspirace.

Plno zdaru, výdrž a především

KEEP SWINGING vám přeje él jazzman

Tony Truhlář

...JAM se mi líbí už proto, že v něm dáváte prostor k vyjádření a vzpomínkám i na osobnosti české jazzové scény nejen lidem z hudebního světa, ale i těm, kteří stojí na straně posluchačů a příznivců jazzu. Zajímavým se mi také jeví jazzový kvíz Honzy Knopa. Někdy jsou položené otázky obtížné, ale k tomu nakonec slouží knížky o jazzu, kterých není málo a člověk si tak „opráší“ nebo prohloubí své vědomosti.

Ale možná by to chtělo více zmapovat českou scénu a navázat tak na Encyklopedii jazzu a moderní hudby kolektivu pánů Matznera, Poledňáka, Wasserbergera nebo Fialovou kouli jazzu Dr. Lubomíra Dorůžky....

Nebylo by možné na základě Jazzkontaktu udělat jakéhosi malého průvodce hudebníků, publicistů a jazzových klubů? (V JAMu na pokračování nebo dostupný v prodeji v jazzklubech.)

V JAMu se čtenář dozví, jaké zajímavé akce se chystají v nejbližší době - tedy pokud je JAM vydán včas a ne jako v případě čtvrtého čísla, které se mi dostalo do rukou až 22. července, kdy většina akcí tam uveřejněných mezitím dávno proběhla.

Domnívám se dále, že by řada čtenářů přivítala odkaz na některý z jazzových pořadů v televizi nebo v rozhlase....

Hana Šajtarová, Kladno

O HRANÍ JAZZU, O PSANÍ O JAZZU, O ...

V introdukci se přiznávám, že telefonická nabídka Petra Dvorského k příležitostnému psaní pro JAM mne naplnila pozitivní zvědavostí. Důvody mé jednoznačné a snadno odůvodnitelné averze k vydavateli, k České jazzové společnosti, z větší části otupěly: Funkcionářská generace, která ČJS zakládala (někdo vědomě, jiný nevědomě) jako trucpodnik ortodoxní části jazzové obce a hlavně jako klacek ministerstev kultury a vnitra komunistického Československa na cestě ke kriminalizaci Jazzové sekce Svazu hudebníků ČSR, kdy ČJS měla posloužit optickému klamu veřejnosti (hlavně západní) po nezákonném zákazu činnosti Jazzové sekce v říjnu 1984, byla interní „vzpourou“ v průběhu posledních let vyměněna. Obdržel jsem pro získání obrazu první čtyři čísla JAMU, která jsem poctivě přečetl, což nebylo čtenářsky nijak náročné. Následovaly bezvýsledné úvahy, čím bych mohl do JAMU přispět. Těsně po dalším telefonátu šéfredaktora s jemnou připomínkou data nejbližší uzávěrky jsem odjel na dovolenou do nejsevernějšího bodu České země, kde jsem 14 dnů nezaslechl jedinou jazzově znějící notu, snad jen některé swingující fráze pro mne neidentifikovatelných druhů ptactva. Obsah čísel mne vůbec nenasměroval k nějakému tématu. Nakonec jsem si řekl: proč by se měl osamělý fanda jazzu trápit nějakými úvahami sám - vždyť ony samy jsou tématem!

Když vzniká časopis, musí si zakladatel položit otázku, koho chce oslovit, jaký pohled na věc chce čtenáři předestírat a kde na to vezme peníze. To jsou vstupní, zásadní otázky. Mluví o zrodu, nikoli o budoucím vývoji časopisu. Zakladatelem JAMU je ČJS. Ta, jednoduše řečeno a s odstupem pozorováno, sdružuje určitou skupinu hudebníků a vzorek fandovské obce, zřejmě blízký

hudebním názorem k těmto hudebníkům a organizačně spjatý s lokálním jazzovým životem v české kotlině. Zdá se tedy, že JAM je určen k tomu, aby byl obrazem této části jazzové obce v komplexu. Nechci při tom posuzovat, jestli tato část představuje 70 či 30 procent jazzmilovníků a jaké stylové trendy preferuje či jaké sociální spektrum představuje. V tuto chvíli přemýšlím o tom, jakou má ČJS vizi o své působnosti. Heslo o podpoře jazzu je příliš všeobecné. Tato podpora je totiž „podpíraná“ dvěma základními pilíři. Za prvé, určitě potřebou vytvářet prostor pro činnost hudebníků: možnost hrani, vzdělávání, propagační. Za druhé, chce - jak doufám - šířit informace směrem k publiku. A to znamená v rozsahu od zasvěcených fandů až na pomezí amatérských muzikantů, kteří třeba nikdy veřejně nevystoupí, na druhé straně až k laikům a potenciálním zájemcům z jiných hudebních oblastí.

Obsahové rozmezí, které se jazzovému periodiku nabízí, může tedy mít tři základní šíře: být pedagogickou pomůckou širší muzikantské veřejnosti, nebo být popularizačním časopisem, nebo, to do třetice, být rodinným čtením členů ČJS, jakýmsi „závodním“ plátkem, kde si budou členové připomínat různá výročí, vzájemně se zpovídat a oznamovat si občasně aktivity své uzavřené společnosti, případně být doslova „odborovým“ časopisem jazzmanů, v němž se budou řešit profesní pracovní problémy. Nechávám na každém členu ČJS, jak svůj čtvrtletník vnímá v tuto chvíli. Všechny tři typy obsahu jsou legitimní, opodstatněné.

Pro mne, člensky neúčastného, otázku znějí: ví ČJS čím je, je rozhodnuta, čím bude? Jsou mezi dnešními muzikanty jazzoví fandové, jako Luděk Hulan, který se „vnucoval“ se svými osvětovými jazzfilmfory

či jazzkvízy, jakýmiisi antidiskotékami dávno před Jirkou Černým, nebo pedagogové jako Karel Velebný, který neváhal vtoukat principy jazzového hraní i amatérským rockeřům jako Mikoláši Chadimovi v Jazzové škole hrou na Strahově v nejhlubší totalitě, a tak, ač jazzový modernista, nastartoval řadu muzikantů jazzrockové fúze? Já vím, dnes potřebuje každý, aby jeho práce byla ohodnocena finančně. Tim spíše jazzmani, kteří hrají jen omezenému počtu tuzemského obyvatelstva. Nedělám si iluzi o jeho rozsahu. Stačí být na koncertech, které nepřitáhnou americkou komunitu žijící v Praze. „Budujeme“ kapitalismus za své rodiče, případně i za prarodiče - musíme se s tím smířit. Ale to není začarovaný kruh! Výchozí bod je právě v důsledném šíření jazzové osvěty, neodbytném lobování v tiskovinách, kam jazzu naklonění publicisté píší, totéž v rádiích a v televizi. Ale něco musí sdružit na sebe závislé profesionály, amatéry

a posluchače. To nejnázne umí časopis. V tuzemské historii, jazzu příliš nepřející, to dokazuje jejich stále obnovování. Čtenář zazimající se o vážnou hudbu se o jazzu dočte něco málo v Harmonii, rockový čtenář v Rock&popu, přívrželec hudební alternativy v UNI. Například. Samozřejmě by se mi líbilo listovat v časopise, kde by tomu bylo naopak: v pravidelných rubrikách bych se dozvěděl o podstatných zajímavostech z ostatních uměleckých oblastí, není nutné, aby se jednalo o časopis výhradně hudební.

Pokud v řadách ČJS diskuse na tato témata existuje, pak je vše v pořádku a ostatní je jen otázkou času. Pokud nikoli, něco v pořádku není. Prezentace různých názorů v JAMu by naznačovala, že členové ČJS o problémech uvažují. Mohlo by to nastartovat budoucnost JAMu.

Vladimír Kouřil
28.8.1999 pro JAM

JAZZOVÝ KVÍZ

Zdá se, že swingová muzika, která byla tématem minulého kvízu, má u nás velkou tradici. Totiž, z mnoha odpovědí, které nám přišly, nebyla ani jedna chybná!!

Losování o CD Johnnyho Hartmana Unforgettable se proto zúčastnili všichni tipující a volba padla na pana ing. Pavla Stolinu z Tábora. Blahopřejeme.

Jen pro pořádek; správné odpovědi byly: 1. b), 2. a), 3. a), 4. c), 5. b).

V dnešním jazzovém kvízu u swingu ještě zůstaneme. O Duke Ellingtonovi toho bylo popsáno mraky a ani jeho diskografie nepatří k zanedbatelným. Proto věříme, že kvíz, který věnoval Naj Ponk právě jemu, bude pro vás věru hračkou. Na autora správných odpovědí tentokrát čeká opravdová lahůdka: společnost Verve vydala v reedici limitovanou sérii Verve Master Edition dvojceděčko „SARAH VAUGHAN sings GEORGE GERSHWIN“ s množstvím dodaného, dosud nevydaného materiálu. Kolekci do soutěže věnovala společnost UNIVERSAL MUSIC.

1. V prosinci roku 1927 otevřel Duke Ellington se svým orchestrem důležitý Harlemský noční podnik. Jak se klub jmenoval?

- a) Barron's
- b) Cotton Club
- c) Kentucky Club

2. Jak se jmenovala Ellingtonova kapela do roku 1927?

- a) Duke Ellington and his Washingtonians
- b) Duke Ellington Bigband
- c) Duke Ellington and his Orchestra

3. Která z těchto tří skladeb autorsky nepatří velkému Dukovi?

- a) Mood Indigo
- b) C Jam Blues
- c) Take The „A“ Train

4. V letech 1939 – 40 vzniklo několik důležitých nahrávek z hlediska historie jazzu. Jedná se o Dukova dueta s kontrabasem. Kdo byl tím fenomenálním basistou?

- a) Oscar Pettiford
- b) Jimmy Blanton
- c) Ray Brown

5. V roce 1961 natočil Duke album „Great Reunion“ (pro firmu Roulette) s dalším velikánem jazzu. S kterým?

- a) Count Basie
- b) Coleman Hawkins
- c) Louis Armstrong

JAZZKONTAKT 2000

Jazzový adresář

muzik

Vážení a milí,
druhý ročník adresáře Jazzkontakt je připraven vám otevřít svou náruč. Uložen v blízkosti vašeho telefonního přístroje vám pomůže domluvit se ve chvíli s někým, koho byste jinak sháněli po všech čertech, včetně svých známých. Sháníte-li jazzové hudebníky, spoluhráče, koncerty, „kšefty“, nebo si chcete na večer rezervovat místo v klubu, či byste si rádi vybrali pro svůj podnik tu pravou kapelu, máte možnost. Oproti Jazzkontaktu č. 1 se změnilo mnohé, samozřejmě řada telefonních čísel a adres. Přibýly mobilní telefony a e-maily u adres stávajících a přibyla celá řada adres nových. Většina Jazzkontaktu byla tentokrát integrována i do databáze adresáře Muzikontakt 2000.

Jazzkontakt najdete do konce roku i na internetové adrese <http://muzikontakt.muzikus.cz>.

OBJEDNÁVKA JAZZKONTAKTU 2000

Objednávám závazněks Jazzkontaktu á 20 Kč

a) zašlete na dobírku (+ 43 Kč poštovné)

b) uhradím předem složenkou typu C (+ 15 Kč poštovné) - do

Do zprávy pro příjemce je nutno uvést heslo JAZZKONTAKT

Jméno:

Adresa:

Datum: Podpis:

ROZHOVOR VÍTA FIALY S MARKEM ŠMAUSEM

Při výběru páteho partnera pro náš rozhovor jsme tentokrát upřednostnili hledisko generační. UVědomili jsme si totiž, že zatím jsme oslovili ctěné kolegy sice z různých jazzových stylů - ani územní hledisko jsme nenechali bez povšimnutí - všichni doposavádě intervjuováni však byli důchodového či lehce předdůchodového věku. Proto jsme tentokrát ponechali moudrost stáří stranou a vybrali jsme celkem náhodně kytaristu MARKA ŠMAUSE (31). Náhodně proto, že to mohl být kdokoli z jeho generačních vrstevníků. Nenáhoda byla pouze v tom, že se se svým tělesem NEW SILENCE zúčastnil 5. jazzových dnů v Dubé, kde jsme ho celkem pohodlně odchytili.

Já: Takže Marku, o tobě lze říci, že jsi představitel takové té mladší generace jazzmanů, která může vidět věci úplně jinak, než třeba generace moje. Tedy od začátku - jak jsi se vůbec dostal k jazzu?

Marek (dále jen M.): Celkem oklikou. Pocházím z Jižních Čech a tam po jazzu pomalu nebylo ani památky, ani nepocházím z rodiny, kde by jazz měl nějakou tradici, takže jsem začal v patnácti - šestnácti letech koketovat s rockovou hudbou a té jsem se věnoval asi pět let v amatérských souborech, až se mi podařilo přes kamaráda zjistit, že existuje Frýdlantská jazzová dílna. V té době mě už ta rocková muzika v takový tý klasický podobě přestávala stačit po harmonický stránce - v té době se třeba objevil Michal Pavlíček a jeho Stromboli a tak dále, takže to už bylo tak lehce na pomezí. Vypravil jsem se do Frýdlantu a tam jsem se s jazzem setkal naplno. Od té doby jsem se věděl, že je to to, kam bych chtěl směřovat.

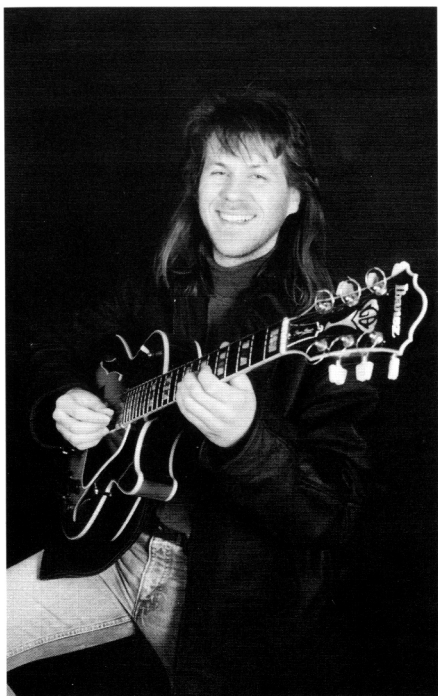
Já: Vzpomínáš si na nějaký konkrétní podnět, který v tobě vzbudil zájem o jazz?

M: Výrazný konkrétní podnět nemám, pouze si pamatuju, že jsem slyšel nahrávku z jazzový dílny pořízenou rok předtím než jsem se jí poprvé zúčastnil - to znamená z roku 88 - byl to Luboš Andršt a Zdeněk Fišer... hráli na akustický kytary jakési úpravy standardů. Já nevěděl, co hrajou... zaujal mě ten zvuk. A potom mi ještě kolega, který mě na tu dílnu přivedl, dal jakousi kompilaci - výběr jazzových nahrávek - která mě ovlivnila. Byl to nákej Davis, Al di Meola, Sarah Vaughan, klasický bigbandy... Byla to vlastně moje první jazzová kazeta.

Já: Jazzová hudba má poměrně dlouhou - dá se říct stoletou historii. O tom nakonec svědčí i plakát se stromem jazzové hudby s kořeny, kmenem a větvemi, který trefně znázorňuje vývoj této muziky. Nehrozí mladému jazzovému adeptovi, že naskočí přímo na nějakou z těch horních větví, aniž by byl jen náznakem zavadil o kořeny? Vždyť jeho první kontakt s jazzem se jak zřejmě odehrává většinou přes ty novější formy, mnohdy „líznuté bigbitem“...

M: Myslím, že to je hrozně individuální a záleží na prostředí, z kterýho ten muzikant vyjde. Pokud třeba v jeho rodině nějaká tradice jazzu je - což třeba u mne nebylo - že ty nahrávky doma jsou a on má možnost s tím přijít do styku od ranýho mládí, tak si myslím, že je vlastně dál, když se začne zabývat jazzem jako aktivní muzikant, protože se tak seznámil i s těmi „nižšími větvemi“ a je tím pádem blíž ke kořenům. Já jsem naskočil na tu vyšší větev a postupně jsem se snažil „slezat“ níž směrem ke kořenům. V současný době mám tendenci sledovat opačný směr a vracím se jakoby zpátky s tím, že si ty větve a odnože nějakým způsobem přebírám a hledám tu, která je mi nejbližší.

Já: Zmínil jsi se mezi řečí o nějaké vysoké škole. Co jsi studoval?

M: Studoval jsem filozofickou fakultu, katedru překladatelství a tlumočnictví – angličtinu a němčinu s tím, že jsem posléze dokončil pouze němčinu a to hlavně kvůli muzice.

Já: Also wir können auch deutsch sprechen. Für mich ist das eine beliebte Sprache, die beherrsche ich besser als english...

M: (Er lacht) Ja, für mich ist auch eine beliebte Sprache... meistens in einem Gasthof wenn wir mit Kameraden sitzen und trinken, dann sprechen wir meistens deutsch und haben viel Spaß dabei...

Já: Tak jsem tě vyzkoušel - ale já to nestudoval - mojí školou byl život. Ale teď dále k věci: Kytara, to je tvůj jediný nástroj, nebo jsi hrál taky na něco jinýho?

M: Já jsem původně začínal na piáno – kolem třináctýho roku, kdy mě k tomu přivedl ještě učitel na LŠU, což byl Martin Krebs, bratr Mírko Krebse. Ten pojímal tu

hudební výchovu naprosto netradičně, a tím mě skutečně k hudbě přivedl. Když jsem nastoupil na gymnázium, začal jsem se zajímat o kytaru, ale primární byly pořád ty klávesy, zejména syntezátory. Zásadní zlom nastal, když jsem asi v šestnácti letech dostal příležitost hrát v rockový kapele na kytaru. Pak jsem ještě kolísal mezi těmito nástroji, ale zhruba po dvou letech jsem se začal věnovat pouze kytáře.

Já: Kytaru já považuju za téměř ideální nástroj. Dá se na ní hrát melodie, harmonie, rytmus, navíc je poměrně dobře transportovatelná a v nouzi se s ní dá i pádlovat. Jaký je ale v současné době jazzový obor, který tě hráčsky nebo posluchačsky nejvíc bere?

M: Asi bych měl odpovědět nějak konkrétně. Snažím se vnímat veškeré hudební dění v této oblasti a zároveň si snažím vytvořit si vlastní hudební představu, kterou bych chtěl realizovat. Možná, že u mnohého posluchače by to mohlo vyvolat pochybnosti, zda jde ještě o jazz či nikoli, ale já bych se se svými spoluhráči nechtěl nechat svazovat pochybnostmi, zda ještě splňujeme jakási jazzová kritéria či nikoliv. To by nám bránilo hrát sami za sebe a asi bychom tím pádem hráli hůř.

Já: Jak se dáváš dohromady s případnými spoluhráči a jaká je tvoje domovská kapela?

M: Tak kapela se jmenuje New Silence a spoluhráče jsem si nijak zvlášť nevybíral. Ono to v těch kapelách vzniká spíš samovolně. Z rockový muziky jsem si přinesl určitéj charakteristickéj prvek, že důležitá je především „parta“. Kapela by měla spolu komunikovat lidsky a měly by v ní vládnout demokratický poměry, kdy každéj by měl mít možnost si k tomu říct svoje. Takový klima se pak musí pozitivně projevit i v muzice. Jsem přesvědčen, že publikum je schopný vycítit, že kapela spolu drží jen kvůli kšeftu. Samozřejmě, musí to být muzikanti, kteří splňují profesionální požadavky jak po čistě hudební stránce, tak i v přístupu k věcem

okolo, ale hlavně to musí být lidi, se kterými se dá komunikovat, se kterými se dá fungovat i po lidský stránce. Čili: na basu hraje Láďa Bartoš, bubeníkem je Míra Turek, který hraje ještě s Precedensem, a na tenor-saxofon Radek Zapadlo.

Já: Když se podíváš na jazzovou scénu - panuje tam přátelská atmosféra, anebo starší zavedení jazzmani sedí jako žáby na prameni a nepustí mládež k lizu?

M: (ostýchavý smích) Tak bych to konkrétně neřekl... možná, že sem tom nějaká ta žába se objeví, ale myslím si, že ty vztahy jsou tak nějak - střídavě oblačno - jako s počasím. Stejně ovšem opět záleží na tom, jaký ty lidi individuálně jsou povahy a jak se navzájem snášejí či nesnášejí - jak si eventuelně závidí či nezávidí...

Já: Čili, považuješ za spravedlivý, že si každý musí to místo na slunci sám vybojovat?

M: Ano, myslím, že každý by si měl to místo na slunci vybojovat, ale nemyslím, že by bylo špatné, když sem tam nějaká již zavedená jazzová osobnost podá pomocnou ruku nějakým mladším. Ale musí to být s mírou a v těch případech, kdy se jedná o zjevný talent, který nebude nějakou rychlouškašou...

Já: Co „kšefty“? Málo nebo dost?

M: Spíše čím dál tím miň, ale to pouze odráží celkovou společenskou atmosféru.

Já: A na závěr to, co dělám obvykle, a to že připomenu dotazovanému, že má jedinečnou

možnost sdělit lidstvu nějaké poselství, které chtěl už dávno vykřičet do světa, ale zatím neměl možnost. Teď ji má, byť se jedná o periodikum se zhruba sedmistovkovým nákladem. Máš Marku něco takového?

M: Dobře... vezmu to nejdřív všeobecně. Ono se to dá aplikovat samozřejmě i na tu jazzovou obec. Je spousta věcí, který mě mrzí a který mi přímo vadí. Cejtím, že doba na nás vyvíjí čím dál větší tlak... Lidi jsou pod stále větším tlakem a projevuje se to tím, že navenek vyplouvají takové věci jako agresivita... A média to výrazně podporují - tyhle ty NOVY, plátky jako BLESK... Mládež devadesátých let v tom vyrůstá a je tím odmala formovaná... ježíš pardon... (začal pipat Markův mobilní telefon)... oni se mi ozývají žáci... pardon, nezlob se... (a Marek se plynou angličtinou domlouvá s jakýmsi Spirosem či Spirodonosem, kdy má přijít na hodinu do „Mlejna“. Jedná se prý o Řeka - no vida, kam až ten jazz proniká) ... Takže mladý lidi jsou od mládí formovaný touhle antikulturou. To jsou věci, který mi vaděj'. Lidi tomu tlaku velice často podléhají a jsou agresivní. Je jasný, že si každé s každým nemusí sedět, nemusejí se mít rádi, ale určitý kritéria mezi lidský slušnosti přece existují.

Já: Jsi už druhý, kdo v rámci série těchto rozhovorů nevěnoval své závěrečné slovo přímo hudebním otázkám, ale mezilidským vztahům obecně. Marku, jménem čtenářů JAMu ti děkuji za rozhovor.

Prodám basový zesilovač SWR Electric Blue

160 W, 3x parametrický EQ. Malý a lehký, zabudován do vlastního Roadcase. Málo používaný. Cena 25 000,- Kč. Při rychlém jednání sleva.

Jaromír Honzák, tel.: 02-808839

Notový papír 120g/m²

- 12ti linkový 210x297 mm, cena za dvojlist: 2,- Kč
- 12ti linkový 245x340 mm, cena za dvojlist: 2,60 Kč
- 14ti linkový 245x340 mm, cena za dvojlist: 2,60 Kč

Dodává: Bohuslav Volf, Měchenická 2556/10, 141 00 Praha 4, tel.: 02/72762758

BLINDFOLD TEST

S JAROSLAVEM ČEČRDLEM, šéfem Slánského Jazzklubu

● MILES DAVIS: IT'S ABOUT THAT TIME

CD IT'S ABOUT THAT TIME (LIVE AT MONTREUX 1969) - Jazz Door

Davis kolem sedmdesátého roku. Je tam kontrabas! No to je super... já už vím, to je z desky It's About That Time, natočené asi tři měsíce před Bitches Brew. Tu mám. Je tam geniální Shorter, jede úplně neuvěřitelně. On je někdy takovej decentní, opatrnější, ale tady jede jak ďas. A je tu už Corea na elektriku, Holland a DeJohnette. Na tý desce

je krásný, že hrajou normální témata - Milestones, Footprints, jenže ponovu. Skladba It's About That Time je myslím taky na těch živých dvojalbech - Dark Magus, At Filmore a na Black Beauty. Marek Skolil (dlouholetý kamarád a též jazzofil) přivezl nedávno Another Bitches Brew, což jsou koncerty z Jugoslávie, jeden z období Bitches Brew a druhý z období Agharty. Nejsou tam odděleny skladby, hodinu jede hudba, oni si s tím nedali práci, aby to nějak rozdělili... ale dá se to rozeznat... taky je to Jazz Door.

Přemejšlim, kdo to dneska takhle solí, a nikdo mě nenapadá. Líbil se mi Branford Marsalis v Praze, to byla strhující muzika. Kenny Garrett má třeba taky takový nasazení, jenže tahle hudba už dneska zdaleka neoslovuje tolik posluchačů, jako oslovoval elektrické jazz. (Shorter se dostává stále do vyšších otáček.) Tehdy vůbec bylo v hudbě větší nasazení. Třeba ve free jazzu. Ty lidi hráli to, čemu věřili a tvrdě to do lidí prali. Stejně jako Davis tady.

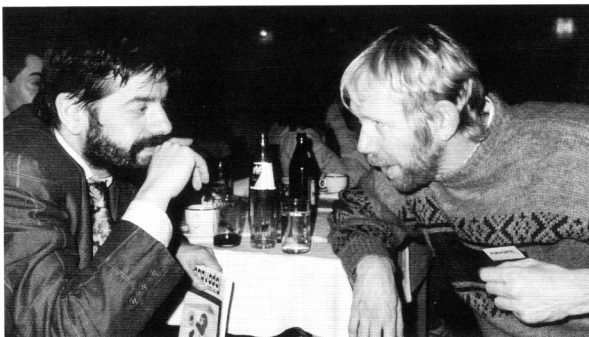
Vlastně jsem čím dál míň spokojený s jazzem. Mladý hráči hrajou muziku, která se hrávala před dvaceti nebo třiceti lety. Vlezl jsem jednou do Agharty, kde hrálo to živý dvojalbum Joshuy Redmana. A já si říkal, to zní jako Rollins, koupil jsem si to, ale pak mě to moc nevzalo.

Měli jsme tu v únoru Vlastu Průchovou, byli jsme na večeri a ona říkala, že Hammer tvrdí, že nejlepší období byly sedmdesátý léta, když se ještě dělaly nové věci... a pak že ho to přestalo bavit. Já se mu ani moc nedivím.

● J. Kern, O. Hammerstein: THE SONG IS YOU

CD LEE KONITZ, BRAD MEHLDAU, CHARLIE HADEN: ALONE TOGETHER - Blue Note 1997

(Poslouchá soustředěně, až u kontrabasového sóla:) Charlie Haden. A celý je to moc pěkný. Toho saxofonistu nepoznám. Je jedna deska, o který jsem slyšel - Lee Konitz, Brad Mehldau a Charlie Haden. To je ono? Tak to mám napsaný, že chci, aspoň vidím, že chci dobrou věc.

Jaroslav Čečrdle (vpravo) s Tomášem Zajíčkem, spoluzakladatelem Slánského Jazzklubu

Netušil jsem, že je to koncert, to mě zmátlo. Lee Konitz vlastně vůbec neznám. Měl jsem nějaký jeho starý nahrávky s Lenniem Tristanem, ale to je něco jiného než tohle. Mehldau slyším úplně prvně. Vím o něm, všichni ho chválí. To sólo se mi líbilo, že začátku tam udělal nějakou legráčku, kterou by asi ve studiu neudělal. Zdá se mi, že hraje jinak než všichni ostatní. To si koupím.

● **DEXTER GORDON: CHEESE CAKE**

CD THE SQUIRREL, Blue Note 1967

Když jsem dělal Blindfolds do Slánského zpravodaje, dělal jsem to stejně jako ty – muzikantům jsem se vždycky snažil trefit do vkusu, když jsem věděl, co hrajou, tenorákům jsem pouštěl tenoráky. A když jsem pouštěl někomu, kdo o jazzu píše nebo ho jenom poslouchá, tak jsem mu dal záběr, jako že poslouchá všechno. A ty to na mě zkoušíš zrovna tak. Tohle budou 60. léta, někdo jako Sonny Rollins... Dexter? Takhle rychle? On bejvá takovej ležernější, no ale ona je to odpichová skladba. Jinak bluenotky si kupuju pořád, třeba Shortera, toho sbírám.

● **ARCHIE SHEPP: DAMN IF I KNOW (THE STOLLER)**

CD THE WAY AHEAD, Impulse!, 1969

To bude někdo jako Archie Shepp, šedesátý léta... mám tady od něj Four For Trane. Ale mám dojem, že nějak zblblnul na starý kolena, tehdy hrál tuhle úžasnou muziku a dneska hraje normální mainstream, standardy. Dřív pořád tvořil a teď se nějak úplně vrátil nazpátek... Přitom je to tak skvělej hráč. My jsme na něm byli někdy v 78. roce na Jazz Jamboree. To byla zrovna doba, kdy jsme jeli šíleně ve free. První skladbu hrál půl hodiny, dlouhý sóla, free, a z toho jsme byli úplně hotový, přišlo nám to neuvěřitelný. Recitoval něco o černých panterech, mikrofon měl v korpusu, takže mluvil do saxofonu. A pak začal hrát Ellingtona, swingoval, a to jsme už ohrnovali nos (smích). Dneska by na to člověk asi koukal trochu jinak. Ale ty jeho starý nahrávky jsou pořád strašně dobré.

● **FRANK MORGAN: LISTEN TO THE DAWN**

CD LISTEN TO THE DAWN, Verve 1994

To mám, to jsem dostal jako dárek. Jméno toho alťáka znám z časopisů, ale nevím o něm nic. Ta deska je celá moc krásná, Kenny Burrell hraje hezky na kytaru. Že byl Morgan dlouho zavřenej? Napadá mě, že taky Sonny Simmons, co hrával avantgardu v 60. letech, začal znova nahrávat až po letech, protože dlouho seděl. Hrával třeba s Gary Peacockem. Pak hrozně dlouho nic a teď natočil tři nebo čtyři tria a ty jsou bezvadný. Ta Morganova deska je krásná, říkal jsem si, kde asi Verve vzali tohohle člověka, když si svý koně jinak dost vybírají.

● **TOM WAITS: BIG IN JAPAN**

CD MULE VARIATIONS, Anti/Epitaph 1999

Tom Waits. Znáám ho vlastně skoro celýho. Protože mám kámoše a ten od něj bere úplně všechno. Ty první nahrávky se mi moc nelíbily, ty jsou jako když si ve čtyři hodiny ráno někdo v baru

brnká na piano. Ale teď, co dělá, to je perfektní. Má geniální nápady a má tam i dobrý hráče, Larryho Taylora a tak. Někde jsem čet', jak ty nahrávky dělá, že si třeba doma v kuchyni do něčeho bouchá k tomu si píská a pak se tam dohrávají ostatní nástroje. Mně se hrozně líbí deska Bone Machine, tu jsem slyšel od něj jako úplně první. Ono mu to vlastně ohromně swinguje. Tos mi udělala radost!

Bigbit mě vlastně nikdy nepřestal zajímat, já jsem u něj začínal. Měl bych ti ukázat, co všechno mají naši kluci vedle, snad všechny Nirvány, Rainst Against The Machine... to bych ti zrovna moh' pustit! Nebo Mad Season, to jsou lidi od Pearl Jam a od Alice In Chain a natočili desku, kde je marimba a kontrabas a je tam něco ze starýho bigbitu ze šedesátejh let. Nebo... dáme si Nine Inch Nails? Hraju si to jednou za půl roku, ale mám to rád.

● Miles Davis: RUN THE WOODOO DOWN

CD CASSANDRA WILSON: TRAVELING MILES, Blue Note 1999

No to je skvělý. Patricia Barber? Né, to je Cassandra Wilson! Mě zmátlo to kvákadlo na kytáře... super, to je ta pocta Davisovi? Tý jo. Holland na basu... Já mám jenom tu první Cassandřinu desku na Blue Note, Blue Light Till Dawn. Vidělas ten koncert v televizi? To bylo strašně dobrý. Bylo pěkný, jak to dělal, tak jako mimochodem... Perfektní. Můžu skočit na další písničku, abych věděl, jaký to je? Já zpěvačky a zpěváky jinak moc neposlouchám. Ale Cassandra se mi líbí, a pak ta Patricia, její album Modern Cool. (U třetí písničky...) marimba mi připomněla Shorterovu desku Molto Grosso Meyo, kde hraje na marimbu Corea a celá ta deska je jakože posazená do aztécký kultury a zajímavě zní.

Petra Konrádová

T e l e g r a f i c k y

- Výbor ČJS na schůzi 30. srpna kooptoval nového člena na místo odstoupivšího Radka Krampla. Je jím Josef Štěpánek, kytarista a leader kapely Safe Jazz.

PŘIPRAVUJEME:

■ OZVĚNY LETNÍ JAZZOVÉ DÍLNY

Jazzový workshop
v sobotu 4. prosince 1999
na místě činu, tedy v ZUŠ Jižní Město
Jana Růžičky 1179
140 00 Praha 4 - Jižní Město

■ VÁNOČNÍ VEČÍREK ČJS
v neděli 5. prosince
v Jazzklubu v Železně v Praze 1
+ Bursa CD

■ JAZZOVÝ DEN
V BRNĚ A PLZNI

Prodám baryton saxofon Amati

rozsah do A, stáří 1 rok, málo užívaný.

Radim Hanousek, tel: 05/41321276, kl. 253 (zaměšínání), 05/792353

ÚŘEDNÍ HODINY KANCELÁŘE ČJS

Úterý 9:30 - 12:00

Pátek 9:00 - 12:00

CENÍK INZERCE:

Pro členy ČJS do 250 znaků	zdarma
Pro ostatní do 250 znaků	150,- Kč
1/4 strany	300,- Kč
1/2 strany	600,- Kč
celá strana	1 200,- Kč
přední a zadní strana	1 800,- Kč

Inzeráty zasílejte na adresu:

Česká jazzová společnost, U družstva Ideál 6, 140 00 Praha 4, faxujte na č.: 612 11 890,

nebo použijte e-mail: jazz.spol@post.cz.

Finanční vyrovnání zašlete na náš účet č.: 72 136-011/0100

Vážení čtenáři!

Pokud se vám dostává JAM do ruky náhodou, nejste členem České jazzové společnosti a rád byste se jím stal, zde je přihláška. ČJS je občanské sdružení, které pořádá vzdělávací, soutěžní a společenské akce související s jazzovou hudbou (Letní jazzová dílna Praha, Junior Jazz, Jazzový den aj.) a vydává tento čtvrtletní zpravodaj JAM. Pokud chcete vstoupit do ČJS, zašlete nám, prosím, přihlášku na adresu Česká jazzová společnost, U družstva Ideál 6, 140 21 Praha 4. Členský příspěvek činí dle rozhodnutí valné hromady ČJS 300,- Kč ročně a můžete jej zaslat na účet č. 72136-011/0100, KB Praha 1 s variabilním symbolem ČJS '99. Zároveň vítáme Vaše návrhy a podněty k činnosti.

PŘIHLÁŠKA KE ČLENSTVÍ V ČESKÉ JAZZOVÉ SPOLEČNOSTI

Jméno a příjmení:

Státní příslušnost:

Adresa:

Číslo OP:

Telefon:

Vztah k hudbě (posluchač, aktivní hudebník, hudební vzdělání, profese):

Fax:

E-mail:

Datum:

Rodné číslo:

Podpis:

PETR KOŘÍNEK JAZZ ORCHESTRA
*Pozdrav
R. A. Dvorskému*

JAP

Petr Kořínek Jazz Orchestra: Petr Kořínek p., Petr Dvorský b., Jiří Slaviček d., Martin Plachý as., Štěpán Markovič ss., ts., František Kryka bs., Svatopluk Košvanec tb., František Tomšíček tp., flgh., Radek Němec tp., flgh., Miloš Vacík perc.

Společnost

Jazz Art Production vydává
unikátní kolekci skladeb
R. A. Dvorského v originálním
aranžmá Petra Kořínka
„Pozdrav R. A. Dvorskému“.
Na podzim se připravuje
volně navazující album
„Pozdrav Jaroslavu Ježkovi“

KONTAKT:

Jaroslav Kočárek, Na mýtině 8
466 01 Jablonec n. Nisou
tel.+fax: 0428/24887, 0602568889
Petr Kořínek, Na lysinách 33,
140 00 Praha 4 - Hodkovičky
tel.: 02/4024774

III. MEZINÁRODNÍ JAZZ & BLUES FESTIVAL ÚSTÍ n. LABEM

čtvrtek 21. 10. 1999 - JUNIOR JAZZ 1999

Finále soutěže mladých jazzových kapel
Pořádá Česká jazzová společnost

pátek 22. 10. 1999

- Vítěz Junior Jazz 1999
- RUDY LINKA TRIO (USA)
- LESZEK CICHONSKI - Guitar Workshop
 - featuring CARLOS JOHNSON (USA)
- AFRICA HEART (Austria/USA/Senegal)

sobota 23. 10. 1999

- RUDOLF DAŠEK & TOTO BLANKE
 - HAL GARPER TRIO (USA/CZ)
 - DODO ŠOŠOKA and his friends

Pořádá Kulturní středisko MO Ústí nad Labem

**Vyzýváme mladé jazzové soubory a muzikanty,
aby neváhali a zúčastnili se dalšího ročníku festivalu**

JUNIORJAZZ 1999

Česká jazzová společnost pořádá už druhý ročník soutěžního festivalu **JuniorJazz 1999 pro jazzové soubory mladých muzikantů do 30 let.** Festival se letos koná v Ústí nad Labem dne 21. října a zázemí mu poskytnou pořadatelé dalšího ročníku festivalu **Jazz & Blues Festival, Ústí nad Labem, který se koná od 21. do 23. října.**

Vyzýváme proto všechny mladé jazzové kapely, aby se soutěže zúčastnily a zaslaly audiokazetu s nahrávkou tří jazzových skladeb, mezi kterými bude alespoň jeden standard. Odborná porota složená z předních českých jazzových interpretů posoudí všechny zaslané nahrávky a vybere pět kapel, které se zúčastní finále soutěže. Vítězná kapela, která bude mít následující den své samostatné vystoupení v rámci Jazz & Blues Festivalu, obdrží též finanční odměnu ve výši 10 000,- Kč.

Kazety s nahrávkou a kontaktní informace zasílejte na adresu ČJS nejpozději do 10. října 1999.

TRIBUTE TO DUKE ELLINGTON

Vocal: L. Kerndl
Conductor: V. Kummer
tp.: J. Hnilička, P. Husička, B. Štourač; sax,
flute: G. Kočí; sax: J. Humpolík;
tb.: P. Hnědkovský, V. Kummer;
piano: M. Hanák; guit.: R. Pokorný;
drums: C. Hliněnský; bass: V. Kummer

**Kontakt: Ladá Kerndl, Žernovnik 18, 679 21 Černá
Hora, tel.: 0506/437622**

**1899
1999**

**TRIBUTE
TO**

**DUKE
ELLINGTON**

**V. KUMMER
PRESENTS
L. KERNDL**

GALLUP MUSIC

The Best of
SENIOR DIXIELAND
Praha

featuring
Markéta LIMONOVÁ

**The Best of
SENIOR DIXIELAND
PRAHA
featuring
Markéta Limonová**

**REVIVAL SWING
BAND**
featuring
**Elena Suchánková
& Laďa Kernol**

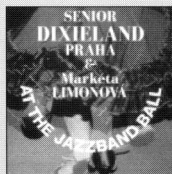

featuring
**Elena Suchánková
& Laďa Kernol**

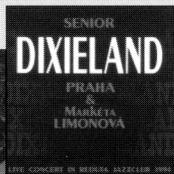
**SENIOR DIXIELAND PRAHA
& MARKÉTA LIMONOVÁ**

Live Concert in Reduta Jazzclub 1994

**REVIVAL SWING
BAND**

At The Jazzband Ball

**METROPOLITAN JAZZ BAND
& JITKA VRBOVÁ • Stardust Melodies**

**THE COTTON GANG
Shake it, Break it!**

Inzerované CD si můžete objednat na dobírku na adrese:

Petr Zahel, P. O. Box 31, 128 01 Praha 2

nebo na telefonních číslech: 0603 92 65 53, 0602 93 85 92.

Cena za jeden CD včetně balného a poštovného 320 Kč.

Cena každého dalšího CD v jedné zásilce 280 Kč.

Objednané CD budou zaslány na dobírku do čtrnácti dnů.

Na uvedené adrese lze objednat zdarma kompletní katalog firmy GALLUP MUSIC.

Atelier
Paganini

Španělská 6, Praha 2
tel./fax: (02) 22 25 20 78
tel.: 0603 410 773

- housle, violy, cello, kontrabasy
výběr mistrovských nástrojů
a smyčců
- dechové nástroje
použité i nové
- klasické kytary
mistrovské i studentské
- příslušenství, výkup, servis
- konzultační a poradenská činnost

AghaRTA PRAGUE JAZZ FESTIVAL

zve všechny jazzové příznivce na chystané koncerty
významných jazzových osobností.

21. 10. BILL BRUCEFORD'S EARTHWORKS

Lucerna Music Bar 21:00 hod.
(Bill Bruford - drums, Patric Clahar - saxo-
phones, Steve Hamilton - keyboards, Mark
Hodgson - bass)

23.10. JIM BEARD BAND

Městská knihovna 21:00 hod.
(Jim Beard - keyboards, Bob Malach - saxo-
phones, Jon Herington - guitar, Arto
Tunçboyacıan - perc, voc, Matthew
Garrison - bass, Gene Lake - drums)

24.10. GRAND SLAM

Lucerna Music Bar 21:00 hod.
(Joe Lovano - tenor saxophone, Jim Hall -
guitar, George Mraz - bass, Lewis Nash -
drums)

***8.11. MICHAEL BRECKER BAND**

Lucerna Music Bar 21:00 hod.
(Michael Brecker - tenor saxophone, Larry
Goldings - Hammond organ, Adam Rodgers
- guitar, Idris Muhammad - drums)

**POZOR možná změna termínu*

Vstupenky a další informace: AghaRTA Jazz
Centrum, Krakovská 5, Praha 2, tel: 222 11 275

2. FESTIVAL SWINGOVÉ HUDBY

3. - 5. listopadu 1999

Národní dům na Vinohradech
Praha 2, náměstí Míru 9

pokladna tel.: 215 96 221
(předprodej)

3. 11. 1999

středa
19 hod.

- CAUSA BIBENDI
- ALBIS JAZZ BAND ÚSTÍ NAD LABEM se svými sólisty
- BRATISLAVA HOT SERENADERS + HENRI DE WINTER
- BOHEMIA BIG BAND B. VOLFA + TEPTET LIBEREC +
M. KRÁLOVÁ + K. HÁLA + M. ČERNOHOUZ
- PRAŽSKÝ SWINGOVÝ ORCHESTR J. MATOUŠKA se svými sólisty

4. 11. 1999

čtvrtek
19 hod.

- J. J. JAZZMEN - host L. ZAJÍČEK (k 100. narození L. Armstronga)
- SENIOR DIXIELAND s JITKOU VRBOVOU
- SWING BAND FERDINANDA HAVLÍKA se svými sólisty
- LŠD - DEPOZIT LUĐKA ŠVÁBENSKÉHO
- ONDŘEJ HAVELKA a jeho MELODY MAKERS + Sestry Havelkovy

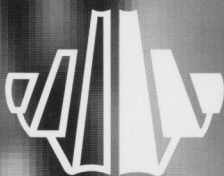
5. 11. 1999

pátek
19 hod.

- BIG BAND KONZERVATOŘE JAROSLAVA JEŽKA se svými sólisty
- VLASTA PRŮCHOVÁ + SWINGING Q Z. ZDENKA
- TRADICIONAL AND REVIVAL BAND BRATISLAVA
- U.S. AIR FORCE BIG BAND
- ALL STARS BIG BAND VÁCLAVA KOZLA - výběr předních sólistů

Změna programu vyhrazena

Festival se koná s podporou Hlavního města Prahy

ČESKÉ HUDEBNÍ NÁSTROJE

Foerstrova 16, 100 00 Praha 10

Tel: (02) 782 00 54, Fax: (02) 781 28 18

e-mail: chn@mbox.vol.cz

Internet: <http://www.chn.cz>

VELKOOBCHOD - ZÁSILKOVÁ SLUŽBA

Výhradní resp. smluvní dovozce
profesionálních akustických hudebních nástrojů a příslušenství

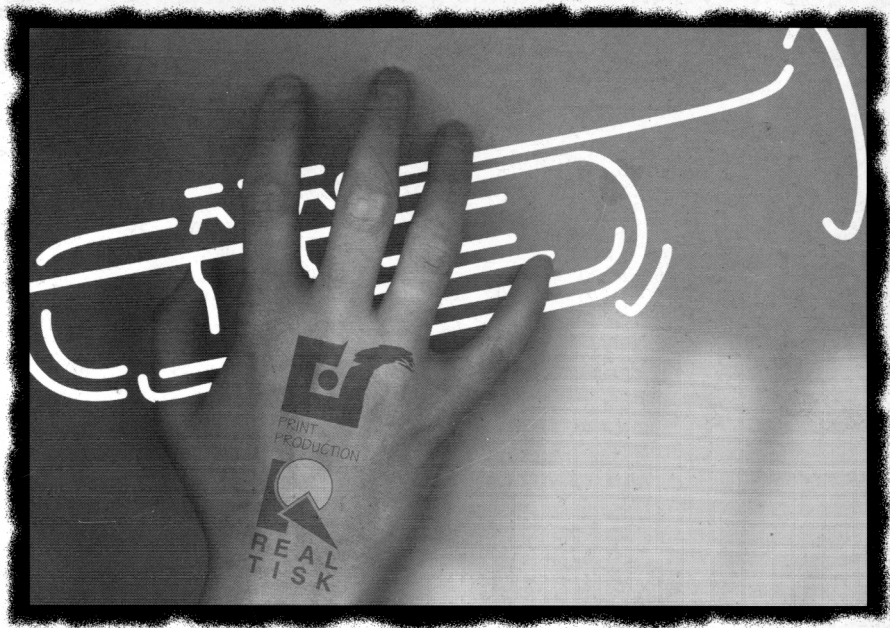
TREVOR JAMES & Co.

Willner

SPECIÁLNÍ SLEVY PRO JAZZOVÉ HUDEBNÍKY

OPATOVICKÁ 18, 113 81 PRAHA 1, TEL.: (02) 24 91 36 83-4, FAX: (02) 24 91 36 85

• VÝSEK, FALCOVÁNÍ,
VAZBA V1
A DALŠÍ KNIHARŠKÉ
ZPRACOVÁNÍ

A ROLAND

HEIDELBERG

STROJÍ

A 4 BAREVNÉM

BAREVNÉM

TISK NA 5-TI

DO FORMÁTU A2

AGFA AVANTRA 25

OSVIT

DO FORMÁTU A2

DIA Z PC/MAC

DO FORMÁTU A3

NÁTISK

ELEKTRONICKÝ

DO FORMÁTU A2

CHEMICKÝ NÁTISK

DO FORMÁTU A2

MONTÁŽ Z PC/MAC

CELSIS 6200

CROSFIELD

PŘEDLOHY A2

DO FORMÁTU

SCANOVÁNÍ

DO FORMÁTU

GRAFICKÝ NÁVRH

JAM

Zpravodaj ČJS

Šéfredaktor: Petr Dvorský

Redakce: Vít Fiala, Petra Konrádová, František Kop

Jazyková úprava: Mgr. Hana Břeňová.

Do čísla přispěli: Jan Beránek, Matuš Jakabčic, Jan Knop, Lenka Mráčková
Petra Konrádová, Vít Fiala, Vladimír Kouřil

Adresa: Česká jazzová společnost

U družstva Ideál 6, 140 21 Praha 4

tel/fax: 02-612 11 890, email: jazz.spol@post.cz

Grafické zpracování: Jiří Houška

Tisk: Print Production

Podávání novinových zásilek povolila Česká pošta, s.p., odstěpný závod Praha
č. j.: nov 6412/98 ze dne 26.6.1998